

Heti biztató üzenetek 14. Az imádságról 10. – az imádságos életforma tényezői

„A karmesternek: Fúvós hangszerre. Dávid zsoltára. Figyelj beszédemre, Uram, vedd észre sóhajtozásomat! Figyelj hangos kiáltásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom! Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak. Istenem, te nem leled örököd a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt. Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az Úr. De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged. Vezess, Uram, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat! Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük. Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak! Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet. Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzssal.” 5. Zsoltár

Az imádság érzelmes műfaj. A beszéd, a sóhajtozás, a kiáltás és a könyörgés egyaránt belefér. Egyesek felemelik állukat, karjukat, szavukat, magabiztosan, határozottan állnak Isten színe elé. Nem feltétlenül a példázatbeli farizeus fennhéjzásával, de szorongás és büntudat nélkül, teljes nyugalommal. És persze van a csendes, szégyenkező, törött lelkű, böjtölő bűnbánat is, kevés szóval és mélyről jövő fájdalmas sóhajjal. Egyesek táncra perdülnek, ujjonganak az Úr előtt. Mások a helyzetük és lelkük mélységéből, az elveszettség tudatának rémületéből kiáltanak, üvöltenek szabadítást, irgalmat remélve. Sokféle hangszín és ugyanaz a kapcsolódás: imádság.

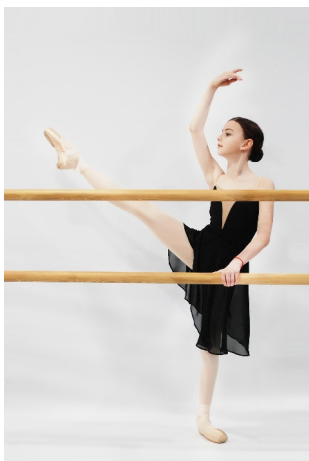
A bűnösök nem állhatnak színed elé. A szent és a szentségtörő nem fér meg egy térben. Ezt a feszültséget csak az Isten szeretete és az ember tisztelete hidalhatja át. Ebből az isteni szeretetből származik a megváltás, ez az Isteni szeretet pontosan az a szeretet, amely az egyszülött Fiút odaadja, halálra adja, hogy az én bűnöm zsoldjaként a maga tiszta vérét odaadja. Ez a tisztelet az, amelyből pedig hívő bizalom, kitartó kereszthordozás, valódi követés, szelídség és alázat sarjadhat. Nem büntelen leszek, hanem kegyelembe fogadott és e kegyelembefogadottság tudatában háladatos.

A bűnösök ezután is támadnak majd, mégsem velük és rájuk gondolok. Ők nem számítanak, csak Isten kegyelme számít, amely pajzsként körülölel. Ez a védelmező kegyelem tudja összeszoruló szívemből az ujjongó hálaéneket és dicsőítést és magasztalást felszabadítani.

Az imádság találkozás. Olyan együttlét, amelyet érzelmi értelemben és tényleges értelemben is beütemezhetek. Beírhatom a naptáramba, a teendőm napi listájába: találkozás Istennel. Akárcsak hajdanán, amikor alsó tagozatos gyerek voltam, a leckeüzetbe minden nap be kellett írunk: „olv. gyak.”: olvasás gyakorlása. Így rövidítve, mert mindenki tudta mit jelent, annyira alapvető és mindennapos és kihagyhatatlan volt. Legalább egy órát a napközben olvasással töltöttünk és otthon is hangosan olvastunk a szüleinkkel. Ebből aztán készség lett, meg egyfajta napirend is: nap olvasás nélkül nem múlhat el. Az imádság is tanulható: találkozás. Találkozás azzal, Aki meggyógyíthat. Találkozás azzal, Aki sorsomat alakítja. Találkozással azzal, Aki előtt önmagam lehetek, akivel egy vacsorát is szívesen

elfogyasztok, mert mindent tud rólam, jobban, mint én saját magamról és vágyok a Vele való meghitt beszélgetésre.

Sokszor persze szükség van a kitartásra is. A céltudatosság kitartására. A cél a Vele való minőségi kapcsolat. Amiért áldozni kell: időt, energiát. Felkelni korábban azért, hogy nyugodt imaóráim lehessen az Úrral? Átszervezni az életem és hétfőn és kedden és szerdán és minden nap, jövő hónapban, jövő évben és örökké szánni rá időt és energiát? Tanulni a mulandóság szűk keretei között a múlhatatlan végtelen létét az örökkévalóságot? Ez vagy a legalapvetőbb vagy a legértelmetlenebb időtöltés e földi létezésben: a választás hit kérdése, mert mindez a racionalitáson túlmutat.

Persze nem minden élethelyzet ideális az elmélyült és minőségi imaélethez. Vagy úgy is fogalmazhatnánk, hogy minden élethelyzet és életvitel hatással van az imaéletünk kereteire.

Philip Yancey is kiemeli az imádságról írott könyvében, hogy az életünk folyamatosan változik és izgalmas egy-egy újabb életszakaszban felfedezni, hogy hogyan tudok a továbbiakban kapcsolódni az Úrhoz. Lesz olyan szakasz, amikor talán több minőségi percem lesz imádkozni. Sokaktól hallom, hogy éjszaka gyakorta felriadnak és ezeket az órákat az imádságra szánják és ajándékként élik meg, nem a pihenés gyötrelmes hiányaként. Egy asszony azt mondta, hogy „éjszaka, mikor felébreszt engem az én

kegyelmes Atyám, mindig elolvasok egy fejezetet a Bibliából. Sokszor elhatároztam, hogy végigolvasom a Szentírást, de sohasem sikerült rávennem magam egy jó napi ritmusra. De ezeknek az éjszakai óráknak köszönhetően már háromszor végigolvastam.” Hogy mondanivalóját nyomatékossítsa, meg is mutatta éjjeliszekrényén a kissé már rozoga gerincű Bibliáját. És ne gondoljuk, hogy nyugdíjasként olyan ráérős lett volna! A kamrájában katonás rendben álltak sorban a befőttek, benne finom savanyúsággal a család munkával és gyerekneveléssel lekötött generációját támogatandó.

Végül egy pár sor szóljon az imádságról, amely vágyakozásból fakad! Az ember lelke és teste is tudja éhezni és szomjazni a találkozást az Úrral. Annyira jó tud lenni Vele találkozni és kicsit magunk mögött hagyni a múltó világ megannyi felesleges nyűgét, baját, mocskát! Megtelik az ember orra szabadságillattal. És ez csodálatos, ez tényleg felemel. Mert a mulandót a múlhatatlanért feladná már ebben az életben is sok könnyebbséget ad. A fájdalmak, a csalódások, a törések, a változások másként

terhelik az élő reménység tudatában élő hívő embert. Más a ragaszkodás és más az elengedés. És a szabadság is sokkal valóságosabb és a szorítás és lehet sokkal tágasabb.